ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ
ΚΑΙ
ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΡ. 10
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ Φρ. Χρ. 10

Τιμὴ Φύλλου
5 λεπτὰ 5

ΕΤΟΣ Α'. | ΑΘΗΝΑΙ, Πέμπτη 1 Μαΐου 1903 | ΓΡΑΦΕΙΑ: Ὁδὸς Οἰκονόμου ἀριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 34

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Ἀγκαλιάζω μὲ λαχτάρα τὴ Ζωὴ καὶ ρουφάω λείμαργα τοὺς χυμούς της κι' ἀναπνέω τἀρώματά της τὰ μεθυστικὰ καὶ λούζομαι στὰ πλούσια χρώματά της τἀνομάτιστα.

Ἔξω ἀναβρύει ἡ Ζωὴ σὲ γῆ, σ' οὐρανὸ, σὲ κύμα.

Κι' ἀγκαλιάζω μὲ λαχτάρα τὴ Ζωή... Συνοδεύνε ὅλ' οἱ κοιμισμένοι πόθοι μου κι' ἀναστηνόνονται ὅλα νὰ πεθαμένα ὄνειρά μου καὶ γυρόνουνε ὅλες οἱ ἀστάλωτες ἐλπίδες μου.

Καὶ τὴ νύχτ' αὐτὴ, τὴ γεμάτη θάματα καὶ τὴ σπαρμένη μάγια, Σὲ βλέπω.

Καὶ γιορτάζω μαζῆ Σου τὴν Πρωτομαγιά.

⁂

Μαζῆ Σου.

Πάντα μαζῆ Σου.

Σὺ μάνοιγεις τὴν ἀνθοστολισμένη χρυσόπορτα τῆς Ζωῆς.

Τί κι' ἂν εἶσαι μακρυά μου, τοῦ Κάθμοῦ βασίλισσα καὶ μάγισσα τοῦ Ὀνείρου;

Τί κι' ἂν ἡ μνήμη Σου κοιμᾶται τὴν στιγμὴ αὐτὴ γιὰ μένα;

Τί κι' ἂν ἡ φεγγόβολη ματιά Σου δὲν θωπεύει πειά, σὰν πρῶτα, ἀπαλὰ τὴν ἄφωνη λατρεία μου;

Σὲ βλέπω πάντα. Καὶ περισσότερο ἀπόψε, ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά.

Τὰ ρόδα ποῦ ἀνοίγονται, ἡ ματιά σου, ἀνοίγει. Καὶ τὰ πουλιὰ ποῦ κελαϊδοῦνε, ἀπὸ Σένα παίρνουν τὴ λαλιὰ καὶ τἀστέρια ποῦ λάμπουν, ἀπὸ Σένα δανείζονται τὸ φῶς καὶ τὰ φύλλα ποῦ ἀργοσαλεύουνε, ἀπὸ τὴν μυρωμένη ἀναπνοή Σου παίρνουν τὴν κίνησι καὶ τὰ χρώματα ποῦ σκορπιοῦνται ἀπὸ τοὺς κήπους κι' ἀπὸ τοὺς κάμπους κι' ἀπὸ τἀκρογιάλια κι' ἀπὸ τὰ βουνὰ, δικά Σου στολίδια εἶνε, τῆς ἀνάερης ψυχῆς Σου στολίδια πολύχρωμα.

⁂

Εἶνε ὄμορφη ἡ Ζωή. Καὶ ἡ Ζωὴ μέσ' στὰ μάτια Σου καθρεφτίζεται. Καὶ τὴ Ζωὴ μὲ τὰ μάτια Σου τὴ βλέπω.

Τί κι' ἂν τὰ μάτια Σου δὲν μὲ κοιτάζουν πειά; Τί κι' ἂν τὰ 'σφάλισες ἐπίμονα γιὰ μένα; Τί κι' ἂν γι' ἄλλον γλυκανοίγουν; Τί κι' ἂν σ' ἄλλον τὴν ἀγκαλιὰ σιγοκλείνουνε;

Δικά μου τὰ μάτια Σου εἶνε. Καὶ τάχω πάντα μπροστά μου καὶ μ' αὐτὰ βλέπω τὴν Ζωὴ καὶ μ' αὐτὰ ἀντικρύζω ἄφοβα τὴν φθορὰ καὶ τὸ θάνατο

Δικά μου τὰ μάτια Σου εἶνε. Καὶ ἡ φωνή Σου δική μου. Δικός μου καὶ τῆς καστανῆς Σου κόμης ὁ φωτοστέφανος.

⁂

Δικά μου ὅλα. Εἶμαι ὁ Σουλτάνος τους κ' εἶμαι ὁ σκλάβος τους.

Ἔλα, κυρά μου—ἔλα, σκλάβα μου!..

Ὄχι πολλά. Μι' ἀχτῖνα τῆς μνήμης Σου, μοναχὰ μι' ἀχτῖνα καὶ γιὰ λίγο—γιὰ τὴ νύχτ' αὐτὴ τὴ ξελογιάστρα καὶ τὴ ὀνειρολουσμένη—σοῦ ζητῶ.

Καὶ γι' ἀντάλλαγμα σοῦ δίνω... Τί νὰ σοῦ δώσω, ποῦ τοὺς θησαυροὺς ὅλους τῆς Ζωῆς ποῦ κλειῶ στὸ στενὸ μέσα στῆθος μου, τοὺς ἔχω σκορπισμένα ἀπὸ καιρὸ στὰ πόδια σου, ὦ ἀθάνατη καὶ ὦ παντοδύναμη Ἀγάπη;

ΒΙΩΝ ΕΙΔΥΛΛΙΔΗΣ

ΑΡΧΑΙΟ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

Στεφάνια μὲ τὰ δάκρυα τοῦ Ἔρωτα βρεγμένα,
μείνατε 'κεῖ στὴν πόρτα της ἀπ' ἔξω κρεμασμένα.
Τὰ φύλλα μὴ σαλέψετε, καὶ μοναχὰ 'σὰν 'δῆτε
τὴν ἄπονη ἀγάπη μου νὰ βγῆ ἀπ' τὴ φωλιά της,
στὴν εὔμορφή της κεφαλὴ, στεφάνια, τιναχθῆτε
μὲ τῶν ματιῶν μου τὴ δροσιὰ νὰ λούσῃ τὰ μαλλιά της

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΕΝΑ ΣΧΕΔΙΟ ΤΟΥ ΔΗΜΑΡΧΟΥ

Ἀπὸ τὴ πολιτικὴ ξηρασία, ἀπὸ τὴ Σαχάρα τοῦ ρουσφετισμοῦ, σὲ μιὰ ὅασι δροσερὴ—στὴν Δημαρχία μας. Πρωτομαγιὰ εἶνε σήμερα. Γιορτὴ τῶν λουλουδιῶν. Τῆς Ζωῆς γιορτή. Μακρυὰ λοιπὸν ἀπὸ τὴ σαπίλα. Ἔστω καὶ γιὰ μιὰ μέρα, ἔστω καὶ γιὰ λίγες στιγμές.

Ἄνθρωπο ζητοῦμε γιὰ τὴν διοίκησι τῆς χώρας, κι' ἄνθρωπο δὲν βρίσκουμε. Ἄνθρωπο ἐζητούσαμε καὶ γιὰ τὴν διοίκησι τοῦ Δήμου μας—τοῦ ὁποίου τὰ χάλια δὲν ἤτανε λιγότερα ἀπὸ τὰ γενικὰ χάλια μας—καὶ τὸν ἄνθρωπο τὸν εὑρήκαμε.

Γιατί λοιπὸν νὰ μὴ ἐλπίσουμε, ὅτι καθὼς εὑρέθηκε ἕνας ἄνθρωπος γιὰ τὸ πειὸ ξεχαρβαλωμένο Δῆμο τοῦ Κράτους, δὲν θὰ βρεθῆ κι' ἕνας ἄνθρωπος, ἀργὰ ἢ γρήγορα, νὰ μᾶς σώσῃ ἀπὸ τὸ γενικὸ ξεχαρβάλωμα;

Αὐτὸς εἶνε ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖον ὁ Δῆμός μας στις ἡμέρες τοῦ κ. Μερκούρη μεταμορφώθηκε εἰς ὅασιν, ἀνάμεσα στὴν πλατειὰ καὶ ἀμμώδη ἔρημο, κι' αὐτὸς εἶνε ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ ἰδῆ κανεὶς μέσα στὴν σημερινὴ κατάστασι τὴν ἀνθηρὰ—γιὰ νὰ μιλήσουμε τὴν γλῶσσα τῆς ἡμέρας—τοῦ Δήμου μας. τὴν μέλλουσαν κατάστασι τῆς χώρας μας, ἂν ἐννοεῖται, εὑρεθῆ ἄνθρωπος μὲ τὴν θέλησι, μὲ τὴν δύναμι, καὶ μὲ τὴν εὐγενῆ φιλοδοξία τοῦ Δημάρχου μας, νὰ τὴν διοικήσῃ.

Ἐμεῖς δὲν θὰ τὸ δείξουμε 'δῶ τί ἔκαμε καὶ τί δὲν κατώρθωσε ἀκόμη νὰ κάμῃ, πῶς παρέλαβε τὸν Δῆμο καὶ πῶς τὸν παραδίδει μὲ τὴν λῆξι τῆς τετραετίας στοὺς ἐκλογεῖς του. Αὐτὰ θὰ τὰ 'πῆ ὁ ἴδιος μεθαύριο. Ὁ ἴδιος θὰνοίξῃ τὴν καρδιά του στὸν Λαό. Ὁ ἴδιος θὰ τοῦ τὰ 'πῆ στρογγυλὰ καὶ ξάστερα. Ἐκλεκτὸς τοῦ Λαοῦ κ' ἐκλεκτὰ στὸν Λαὸν θὰ 'μιλήσῃ.

Κι' αὐτὸ εἶνε τὸ σχέδιό του, τὸ ὁποῖον καὶ μᾶς ἐμπιστεύθηκε:

— Πλὴν τῆς τυπικῆς λογοδοσίας μου, μᾶς εἶπε, ποῦ βγάζω κάθε χρόνο, θὰ βγάλω κ' ἕνα φυλλάδιο στὴν γλῶσσα τοῦ Λαοῦ, στὴν ζωντανὴ, στὴν εἰλικρινῆ γλῶσσα. Θέλω νὰ μιλήσω ἀπ' εὐθείας μὲ τοὺς ἐκλογεῖς μου, δίχως νἄχω ἀνάγκη ἀπὸ μεσίτες νὰ τοὺς τὰ ἐξηγήσουν καὶ συνεπῶς νὰ τοὺς τὰ παραμορφώσουν, ὅπως τοὺς συμφέρει, τὰ λόγια μου. Νὰ τοὺς 'πῶ τί ἔκαμα, καὶ θὰ τοὺς τὸ 'πῶ μὲ τὴν γλῶσσα ποῦ νὰ τὴν νοιώθῃ κι' ὁ τελευταῖος ἀκόμη ἄνθρωπος ποῦ μόλις μπορεῖ νὰ συλλαβίζῃ. Δὲν θέλω ψεύτικα πράγματα. Στὴν δουλειά μου ἔχω πάντοτε ὁδηγὸ τὴν εἰλικρίνεια, καὶ τὴν εἰλικρίνεια θἄχω καὶ τώρα ὡς ἀπολογητὴ τῆς δουλειᾶς μου.

Ἀπὸ τὴν ὀλιγόστιγμη κουβέντα ποῦ ἐκάναμε μαζῆ του, τὴν τόσο εὐχάριστη, τόσο ἀποκαλυπτικὴ, ἀλλὰ καὶ τόσο αἰσιόδοξη, αὐτὸ μᾶς ἐνθουσίασε περισσότερο. Ὄχι ἀπὸ φανατισμὸ γιὰ τὴν γλῶσσα τοῦ λαοῦ. Ὄχι ἀπὸ χαρὰ γιατί ἡ Ἀλήθεια ἀποκτᾷ τόσο δυνατὰ καὶ τόσο ἄξια πρωτοπαλλήκαρα, γιὰ τὸν μεγάλο, γιὰ τὸν τίμιο καὶ γιὰ τὸν ἐθνικὸ ἀγῶνα της. Ὄχι ἀπὸ φιλολογικὴ ξιπασιά.

Ὅλ' αὐτὰ κατὰ μέρος. Τὸ βιβλίο ποῦ σχεδιάζει νὰ βγάλῃ ὁ Δήμαρχός μας θὰ εἶν' ἀνώτερο ἀπὸ ὅλ' αὐτά. Γιατὶ θἄχῃ γενικώτερο χαρακτῆρα. Θἄνε τὸ πρῶτο ἐπίσημο βιβλίο ποῦ θἀπευθύνεται

στὸν Λαὸ μὲ τὴν ἀποστολὴ νὰ τὸ νοιώση ὁ Λαός, νὰ τὸ αἰσθανθῆ.

Ὅλ' οἱ ἐπίσημοι ἀπὸ τοὺς Κυβερνῆτες ἴσα μὲ τοὺς ἱεροκήρυκες τὸν περιφρονοῦν, ἀφοῦ τοῦ μιλᾶνε μιὰ γλῶσσα ποὺ τοῦ εἶνε καθολοκληρίαν ξένη, Κινέζικη. Ὅλοι μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς δράσεώς τους ἀνυψώνουν τὸ παχύτατο τεῖχος τῆς γλωσσικῆς ψευτιᾶς. Ὅλοι—καὶ πρῶτοι πρῶτοι οἱ δημοσιογράφοι, ποὺ ἔχουν τὴν ὑποχρέωσι νὰνοίγουν τοῦ Λαοῦ τὰ μάτια πρὸς τὴν Ἀλήθεια—τὸν ἀπατοῦν, ἀφοῦ τοῦ δείχνουν τὰ πράγματα μὲ τέτοιο τρόπο ποὺ νὰ μὴ 'μπορῆ νὰ τὰ νοιώση.

Κ' ἔρχεται σήμερα ὁ Δήμαρχος— ἕνας δυνατὸς κ' ἕνας ἐλεύθερος ἀπὸ προλήψεις γίγαντας— νὰ τὸ γκρεμίση μὲ τὴν ἀτσαλένια γροθιά του τὸ τεῖχος αὐτό.

Μπράβο του! Ὁ Λαὸς μὲ τὴν ἀγάπη του τὸν ἀνάδειξε ἄρχοντά του κι' αὐτὸς δὲν ἠμποροῦσε παρὰ νὰ φιλοδοξήση νὰ τὸν νοιώση καὶ νὰ τὸν ἐκτιμήση ὁ Λαός. Καὶ γι' αὐτὸ θὰ βγάλη τὴν λογοδοσία του στὴν γλῶσσα τοῦ Λαοῦ. Καὶ ἡ λογοδοσία του αὐτὴ θὰ εἶνε τὸ εὐγενέστερο καὶ τὸ μεγαλείτερο ἔργο τῆς Δημαρχίας του. Θὰ εἶνε ἡ τρανωτέρα ἀπόδειξις ὅτι δὲν περιφρονεῖ τὸν Λαόν, ὁ ὁποῖος τὸν ἄρησε νὰ πατήση ἀπάνω στὴν ἀγάπη του καὶ νὰναδειχθῆ, ἀλλὰ τὸν εὐγνωμονεῖ, ἀλλὰ τὸν νοιάζεζεται, ἀλλὰ κοιτάζει νὰ τοῦ δείξη μὲ κάθε τρόπο τὴν ἀγάπη του.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Ο ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΗΣ

Ἡ πόλις εἶνε λευκή Ἡ πόλις εἶνε ὡραία. Ἡ πόλις εἶνε γεμάτη παλάτια. Παραδίσεια στολισμένα κάθονται γύρω της ὅλα τὰ βουνά, νυμφικὰ λάμπουν τὰ μαρμαρένια της παλάτια. Καὶ ὁ Ἥλιος κατάχρυσος περιπατεῖ μόνος εἰς τοὺς ἐρήμους της δρόμους καὶ κλαίει. Κατάκλεισται εἶνε ὅλαι αἱ θύραι, κατάκλειστα εἶνε ὅλα τὰ παράθυρα, ἡ πόλις εἶνε νεκρό. Ἡ πόλις ἄλλοτε ἦτο ὅλη ζωὴ καὶ ἐώρταζε λαμπρὰς ἑορτὰς καὶ ἕνα Κακὸν Πνεῦμα ἔπερασε καὶ ἐμαρμάρωσε τὴν χαράν. Οἱ ἄνθρωποι εἶνε κλεισμένοι εἰς τὸ σκότος, αἱ ψυχαὶ δεμέναι εἰς σώματα νεκρά.

* * *

Ἀλλὰ τώρα τὴν πάμφωτον ἐρημίαν ἕνα ἆσμα τραράζει. Εἶνε ἕνας τραγουδιστής, ἕνας τραγουδιστὴς ποὺ περνᾶ. Ὁ Ἔρως τοῦ ἔδωκε τὴν δύναμιν, ποὺ τίποτε δὲν τὴν νικᾶ, ὁ Ἔρως τοῦ ἔδωκεν ἕνα θαυμάσιον σπαθὶ ποὺ κόβει ὅλα τὰ δεσμά. Ὁ Ἔρως ποὺ ἐρωτεύθη τὴν ὡραίαν πόλιν, ὁ Ἔρως ποὺ ἐρωτεύεται ὅλας τὰς ψυχάς, τὸν ἔστειλε νὰ ἐξυπνήση τὴν πόλιν, νὰ ἐξυπνήση ὅλας τὰς ψυχάς. Ὁ Τραγουδιστὴς περνᾶ καὶ τραγουδεῖ «ὦ λιγερὸν καὶ κοπτερὸν σπαθί μου», διαμαντένιο σπαθὶ τῆς Εὐμορφιᾶς. Καὶ γελᾷ καὶ περνᾷ τραγουδῶν ἀπὸ ὅλους τοὺς ἐρήμους δρόμους μαζὶ μὲ τὸν Ἥλιον ποὺ κλαίει.

* * *

Τραγουδεῖ τραγουδεῖ καὶ ὅλλαι αἱ κλεισμέναι ψυχαὶ εἰς τὰ νεκρὰ σώματα, αἰσθάνονται εἰς τὰ σπλάγχνα των τὰ ἡδονικὰ ἀναταράγματα τῆς ὡραίας Σουλαμίτιδος. Καὶ ὁ Τραγουδιστὴς θὰ τραγουδῆ, θὰ τραγουδῆ, μὲ τὴν ὑψηλοτέραν καὶ γλυκυτέραν του φωνήν, θὰ τραγουδῆ ἕως ὅτου αἱ ψυχαὶ πεταχθοῦν καὶ ἀνοίξουν ὅλας τὰς θύρας, ὅλα τὰ παράθυρα, ἕως ὅτου προβάλλουν ὅλαι ἐρωτευμέναι εἰς τὸ φῶς, διὰ νὰ ἰδοῦν τὸν τραγουδιστήν, ἀλλ' ὁ τραγουδιστὴς δὲν θὰ εἶνε πλέον. Δὲν θὰ εἶνε ὁ τραγουδιστής, ἀλλὰ θὰ εἶνε ὅλαι αἱ ψυχαὶ ξυπνημέναι, ὅλαι αἱ θύραι καὶ τὰ παράθυρα ἀνοικτά, ἀλλὰ θὰ εἶνε ὅλαι αἱ ψυχαὶ ἐλευθερωμέναι, θὰ εἶνε ὅλαι αἱ ψυχαὶ ἐρωτευμέναι, ἐρωτευμέναι εἰς τὸ Φῶς.

Ι. ΑΝΕΜΟΣ

Ο κ. ΤΙΜΙΟΣ

Κι' αὐτὸς ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐξ ἐπαγγέλματος τιμίους. Ἀπὸ ἐκείνους δηλ. ποὺ κατωρθωσαν, μὲ μέσα πολυποίκιλα καὶ γνωστότατα, νὰ πυργώσουν τὴν τιμιότητά του καὶ νὰ τὴν θεμελιώσουν ἀσάλευτη.

Ἦταν λογιστὴς τῆς Ἑταιρίας τῶν Βορ. Σιδηροδρόμων καὶ ταμίας τῆς Μουσικῆς Ἑταιρίας. Κανένας δὲν ἠμποροῦσε νὰ τὸν ὑποπτευθῆ εἰς τίποτε. Ὅταν μάλιστα διωρίσθηκε ταμίας τῆς Μουσικῆς Ἑταιρίας, ὅλες οἱ ἀθηναϊκὲς ἐφημερίδες τῆς ἔπλεξαν ἐγκώμια γιὰ τὴν ἐπιτυχῆ ἐκλογήν της.

Κι' ὅμως ὁ κύριος αὐτὸς τὄστριψε γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ καὶ μαζῆ του κ' ἑκατὸν εἴκοσι χιλιαδοῦλες ἀπὸ τὰ δυὸ ταμεῖα, ποὺ τὸν εἶχαν γιὰ Κέρβερο.

Ποιὸς φταίει; Λιγώτερο ἀπ' ὅλους αὐτὸς καὶ περισσότερον ἐκεῖνοι ποὺ τοῦ εἶχαν τυφλὴ ἐμπιστοσύνη καὶ τὸν ἄφηναν ἀνεξέλεγκτον. Μισθὸν μεγάλον ἀπὸ τὴν Ἑτ. τῶν Σιδ. δὲν ἔπαιρνε. Μόλις 250 δρ. τὸ μῆνα. Κι' ὅμως ἐπλήρωνε 320 δρ. τὸν μῆνα μόνο γιὰ ἐνοίκιον. Καὶ κανένας ἀπὸ τοὺς προϊσταμένους του δὲν ξιππαζότανε γι' αὐτό, καὶ κανένας δὲν ἐφρόντισε νὰ ἐξετάση ποῦ τἄβρισκε τὰ χρήματα ποὺ ἐξώδευε.

Οἱ καταχρασταὶ λοιπόν, τόσον τοῦ δημοσίου ὅσον καὶ τοῦ ἰδιωτικοῦ πλούτου, δημιουργοῦνται στὸν τόπο μας. Καὶ δημιουργοῦνται ἀπὸ τοὺς προϊσταμένους τους. Αὐτοὶ τοὺς παίρνουν στὸ λαιμό τους κι' αὐτοί 'νε ἠθικῶς ὑπεύθυνοι.

Ἂν δὲν βαρυέστε, διαβάστε καὶ κάτι ποῦ ἔγεινε στὴν Κύπρο μιὰ φορά, ὄχι πρὸ πολλῶν χρόνων.

Δυὸ ἀνώτατοι ὑπάλληλοι τῆς Κυπριακῆς Κυβερνήσεως — Ἐγγλέζοι ὅμως — περιερχόμενοι τὰς διαφόρους πόλεις πρὸς ἐξέλεγξιν τῶν δημοσίων καταστημάτων, ἔφθασαν καὶ σ' ἕνα χωριό. Ὁ δεκατιστὴς τοὺς παρεκάλεσε νὰ δεχθοῦν νὰ φάνε στὸ σπῆτι του. Οἱ Ἐγγλέζοι ἐδέχθηκαν, ἔφαγαν, ἀλλὰ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ γεύματος παρετήρησαν ὅτι τὰ ἐπιτραπέζια σκεύη ἦσαν πολυτελέστατα καὶ δυσανάλογα πρὸς τοὺς πόρους τοῦ δεκατιστοῦ καὶ ὑπελόγησαν ὅτι τὸ γεῦμα θὰ τοῦ ἐκόστισε παραπάνω ἀπὸ δώδεκα στερλίνες.

Ὅταν ἐτελείωσε λοιπὸν τὸ γεῦμα τὸν εὐχαρίστησαν γιὰ τὰς περιποιήσεις, τὸν συνεχάρησαν γιὰ τὴν πολυτελῆ ἐπίπλωσι τοῦ ἀρχοντικοῦ του καὶ ἐπιστρέψαντες στὴν ἕδραν τῆς διοικήσεως, τοῦ ἔστειλαν ἕναν ἀνακριτικὸν ὑπάλληλον γιὰ νὰ ἐξακριβώση ποῦ καὶ πῶς ἀνεκάλυψε τὴν χρυσῆ αὐτὴ φλέβα ὁ κ. Δεκατιστής.

Καὶ θέλουν νὰ 'ποῦν μερικοὶ ὅτι στὴν Κύπρο, συνεπῶς καὶ στὴν Ἀγγλία, σπανιώτατα σημειώνουνται κρούσματα καταχρήσεων, ἐνῷ στὸν τόπον μας ἡ ἀρρώστια αὐτὴ κατάντησε ἐνδημική.

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

Σπεφάνι μὲ τριαντάφυλλα καὶ μὲ κισσὸ πλεγμένο
—τόνα τοῦ Βάκχου λούλουδο, τοῦ Ἔρωτα τὸ ἄλλο—
ἀπάνω στὸ κεφάλι μου πῶς ἤθελα νὰ βάλω
καὶ τὸ ποτῆρι νὰ στραγγῶ, κρασάκι γεμισμένο.
Τριαντάφυλλο, περήφανο τῆς Ἄνοιξις καμάρι,
Τριαντάφυλλο, ποῦ στοὺς Θεοὺς εἶσα περίσσιαι χάρι,
Τριαντάφυλλο μυρουδιαστό, ποῦ τὰ ξωθὰ μαλλιά του
ὁ καρδιοκλέφτης Ἔρωτας μὲ σένα στεφανόνει
ὅταν χορεύη μ' ὄμορφες νεράϊδες στὸ ἁλῶνι,
στεφάνωσε καὶ μένανε, κ' εὐθὺς στὴν ὀμορφιά του
θὰ τραγουδήτω χαρωπὸ τραγοῦδι, θὰ μεθύσω
μὲ τὴν ξανθὴ ἀγάπη μου τρελλὸ χορὸ θὰ στήσω.

ΑΝΑΚΡΕΩΝ

Η ΕΤΑΙΡΙΑ ΤΩΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΩΝ ΑΤΤΙΚΗΣ

Εἰδοποιεῖ ὅτι

Χάριν τῆς Πρωτομαγιᾶς, θὰ κυκλοφορήσωσι τὴν παραμονὴν 30 Ἀπριλίου, μετὰ μεσημβρίαν καὶ τὴν πρωτομαγιὰν ἀπὸ πρωΐας καὶ μέχρι τῆς 9ης τῆς νυκτὸς ἀμαξοστοιχίαι καθ' ἑκάστην ὥραν.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

ΡΗΤΟΡΙΚΟΙ ΛΟΓΟΙ

Γ. ΜΙΣΤΡΙΩΤΟΥ

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἐπιγραφὴ ἑνὸς βιβλίου ποὺ βγήκε ἐδῶ καὶ τρεῖς μῆνες καὶ ἔχει 380 σελίδες χωρὶς τὰ περιεχόμενα. Μοῦ τὸ δάνεισε κάποιος φίλος μου φιλόλογος καὶ μ' ἐσυμβούλεψε νὰ τὸ διαβάσω προσεχτικὰ καὶ γιὰ τὶς ὑψηλὲς ἰδέες, ἀλλὰ πρὸ πάντων γιὰ τὸ ὕφος γιὰ τὴν γλῶσσα τὴν ὡραία, τὴν καλλιεπῆ, τὴν ποιητικῆ Τρεῖς φορὲς τὸ εἶχε μελετήσει ὁ φίλος μου καὶ πολλὲς φράσεις καὶ περικοπὲς εἶχεν ἀπομνημονέψει. Θυμάμαι μάλιστα τὴν ὥρα ποὺ τὸν ἔβρεκα ἀπομνημόνευε «μετ' ἐμφάσεως,» μιὰ περικοπὴ «ἀλλ' ἐν ὀνόματι τριῶν χιλιετηρίδων...» Πήρα λοιπὸν κ' ἐγὼ νὰ τὸ διαβάσω, ἀλλὰ πρέπει νὰ ὁμολογήσω, ὅτι οὔτε τὸ μυαλό μου, οὔτε τὰ νεῦρα μου, οὔτε τὸ στομάχι μου δὲν εἶχαν τόση ἀντοχή, ὥστε νὰ νὸ διαβάσω κατὰ σειρὰ, ὅλο, ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος. — Ἐ! καλά, καὶ τότε πῶς γράφεις γιὰ ἕνα βιβλίο ποὺ δὲν ἐδιάβασες; Σ' αὐτὴ τὴν παρατήρηση μποροῦσα ν' ἀπαντήτω ὅτι σὰ Ρωμηὸς ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ μιλῶ καὶ νὰ γράφω γιὰ πράματα ποὺ δὲν ἔρω. Δὲν ἔχω ὅμως ἀνάγκη νὰ καταφύγω σ' αὐτὴ τὴν ἀπάντηση καὶ νὰ ὁ λόγος. Πρῶτα καμπόσοι ἀπ' αὐτοὺς τοὺς λόγους, μοῦ εἶνε παλιοὶ γνώριμοι· ἔπειτα δὲν ἔχω σκοπὸ νὰ γράψω οὔτε γιὰ τὸ διαπρεπὴ μελοποιὸν Σακελλαρίδη (σελ. 286) οὔτε γιὰ τὸ φοιβόληπτον μουσικὸν Παχτίκο σελ. 301), οὔτε γιὰ τὸ ψήφισμα τῆς Ἑταιρείας τῶν Φίλων τοῦ Λαοῦ κατὰ τὸν πόλεμον τῶν Βόερς καὶ τὴν ἀπάντηση τοῦ Egerton (σελ. 238) —κι' αὐτὰ ρητορικοὶ λόγοι!—οὔτε γιὰ τοὺς νεκρικοὺς λόγους, οὔτε γιὰ τοὺς λόγους τοὺς μὴ ἐκφωνηθέντας ποὺ μπορούσαν ἴσως νὰ ὀνομασθοῦν—ἀφοῦ δὲν ἐκφωνήθησαν—λόγοι ἄλογοι. Μόνο γιὰ τὸ λόγο—πρόλογο «περὶ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης ὑπὸ αἰσθητικὴν καὶ ἐθνικὴν ἔποψιν» θὰ μιλήσω, καθὼς καὶ γιὰ τὸ λόγο «τὸν ἀπαγγελθέντα πρὸς τιμὴν τῆς ἑκατονταετηρίδος τοῦ Σολωμοῦ» καὶ ἂν οἱ ἀναγνώστες μου ἀπ' αὐτοὺς τοὺς δυὸ λόγους κρίνουν καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους—ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα—τόσο τὸ καλλίτερο γιὰ μένα.

Ἂν ἐζούσαμε σ' ἄλλον τόπο, ἢ ἂν ὁ τόπος μας εἴταν ἀλλοιότικος, ὁλότελα περιττὸ θὰ εἴτανε νὰ χάνει κανεὶς τὸν καιρό του μιλώντας γιὰ τέτοιους λόγους. Οἱ στενοκέφαλοι, οἱ σχολαστικοί, οἱ δασκάλοι (σ' ὁποιοδήποτε κλάδο τῆς ζωῆς) δὲν εἶναι, ξεχωριστὸ, ἀποκλειστικὸ, χαρακτηριστικὸ γέννημα τοῦ τόπου μας. Ὄχι. Παντοῦ βρίσκουνται τέτοια γεννήματα. Ἡ διαφορὰ εἶναι ὅτι σ' ἄλλους τόπους εἶναι βαλμένοι στὴ θέση τους, ἐνῶ σ' ἐμᾶς εἶναι διωρισμένοι καθηγηταὶ στὸ Πανεπιστήμιο Βασιλεύουν λοιπὸν σ' ἐμᾶς καὶ γιὰ κάμποσο καιρὸ ἀκόμα θὰ βασιλεύουν. Ὀπαδοὶ τῆς γλώσσας ποὺ ἐκάθηρεν ὁ Κοραῆς, θαυμασταὶ—κατὰ συνθήκη—τῶν ἀρχαίων, καὶ τόσο περσότερο, ὅσο λιγότερο τοὺς γνωρίζουν, περιφρονηταὶ τοῦ πολιτισμοῦ τοῦ νεώτερου—τοῦ ψευδοπολιτισμοῦ τῆς Δύσεως κατὰ τὴν καθιερωμένη φράση—φωνακλάδες γιὰ τὰ πάτρια, αὐτὰ εἶναι τὰ χαραχτηριστικὰ ἐκείνων ποὺ μᾶς ὁδηγοῦν εἰς τὴν σταδιοδρομίαν—δολιχοδρομίαν, πελαγοδρομίαν, οὐρανοδρομίαν—τῆς ὁρισμένης ἄνωθεν ἢ κάτωθεν ἱστορικῆς μας ἀποστολῆς. Λοιπὸν ἑνόσο βασιλεύουν αὐτοί, ἑνόσο αὐτοὶ ἔχουν στὰ χέρια τους τὴν ἐξουσία νὰ στραβόνουν τὸ ἔθνος καὶ νὰ τὸδηγοῦν στὸ βάραθρο τῆς ἱστορικῆς του καταστροφῆς δὲν εἶναι ἄσκοπο—τί λέω;—εἶναι χρέος μας ὅσο μπορούμε—τό γ' ἐφ' ἡμῖν—νὰ τοὺς πιάξουμε τὴν ἀρχαία τους τὴ γούνα τὴν κατασκονισμένη, ὅσο ποὺ νὰ φτάσει ἡ σκόνη στὴ μύτη τοῦ ἔθνους καὶ νὰ τὸ ξυπνήσει. Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος ποὺ μὲ παρακίνησε νὰ γράψω δυὸ λόγια γιὰ τὰ «ρητορικὰ λόγια» τοῦ διαπρεποῦς καθηγητοῦ καὶ ἀρχίζω ἀπὸ τὴν ἀρχὴ δηλ. ἀπὸ τὸ λόγο—πρόλογο, γιὰ νὰ πεταχτῶ ὕστερα στὴ μέση—στὸ λόγο γιὰ τὰ ἑκατόχρονα τοῦ Σολωμοῦ—καὶ νὰ σταθῶ ἐκεῖ χωρὶς νὰ πάω στὸ τέλος, γιατὶ ὅπως εἶπα καὶ παραπάνω ἐξ ὄνυχος θὰ γνωρίσουμε τὸν λέοντα.

Πρῶτα πρῶτα ὁ διαπρεπὴς καθηγητὴς ἀρχίζει νὰ μᾶς

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ & ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΛΟΥΛΟΥΔΕΝΙΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ ΣΟΥ

I

Μεσ' σπ' τάνήλια τῆς Νυχτὸς καὶ τοῦ Βυθοῦ παλάτια
Τὴ Χαραυγοῦλα φέρουνε τοῦ ἡμεροδρόμου τάτια
Καὶ θαμπωμένα φεύγουνε 'στὰ ρόδινα τὰ αἰθέρια
Χλωμὰ τῆς Πούλιας τὰ χρυσὰ καὶ διαμαντένι' ἀστέρια·
Μονάχα ἐσύ, Ἡλιοπρόσωπη ἀγάπη μου, ἔχεις χάρι
Νὰ λάμπῃς Ἄστρι δλήμερα κι' ὁλονυχτὶς φεγγάρι.

II

Πανώρμα ἡ Παντοδύναμη Ἀγάπη σμα ἐγεννήθη
Λουλούδια ὅλα ἐγεμίσανε τῆς Μάννας της τὰ στήθη·
Μὰ ὅταν ἡ Ἀγάπη ἐπέθανεν, ἡ Θλίψι δακρυσμένη
Τὸν κόρφο ποῦ ἔμεινε ἔρημος μ' ἀνθοὺς νεκρούς τὸν ραίνει.
Κ' ἤτανε ἀλικοπόρφυρα τὰ λουλουδάκια ἐκεῖνα,
Ποῦ ἀρχαῖο μνῆμα ἐστολίζαν μὲ στέφαν' ἀπὸ κρίνα.

Σπέτσες

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΚΑΙ ΤΩΡΑ

ὅσο νὰ λυθῇ τὸ πολύκροτο ζήτημα, τί θὰ γίνῃ ἡ τάφρος ποῦ ἄνοιξαν στὴν ἀρχὴν τῆς ὁδοῦ Κολοκοτρώνη γιὰ τὸν πολυθρύλλητον ἀνδριάντα τοῦ Γέρου τοῦ Μωρηᾶ;

Ἂν εἴχαμε καὶ τὴν ἐλαχίστην ἐλπίδα ὅτι ἠμποροῦσε νὰ εἰσακουσθῇ ἡ εὐχή μας, θὰ ἐπροτείναμε νὰ χρησιμοποιηθῇ ἡ τάφρος, ἀφοῦ ἀνοίχθηκε ποῦ ἀνοίχθηκε πειά, πρὸς ἀνέγερσιν πολυανδρίου μὲ τὰς προτομὰς τῶν δεκατεσσάρων Δημοτικῶν Συμβούλων, οἱ ὁποῖοι ἔσωσαν τὸν πολυπαθῆ ἀνδριάντα ἀπὸ τὸν ἐξευτελισμόν.

Ἀνάμεσα στοὺς δεκατέσσαρας δὲν θὰ ἦταν ἄσχημο ἂν ἔμπαινε καὶ ἡ προτομὴ τοῦ ἀθανάτου Ταρταρίνου, ὡς συμβολίζοντος τοὺς πατριωτικοὺς ἀγῶνάς των.

ΜΙΑ ΖΩΝΤΑΝΗ

εἰκόνα τῆς ζωῆς κι' αὐτή. Στὸ θέατρο παίζεται ἡ «Γκρὰν Βία» καὶ ἡ πρίμα στὴν χαριτωμένη σκηνὴ τῶν ὀμπρελῶν σηκώνει τόσο τὸ φουστάνι της ὥστε οἱ θεαταὶ τοῦ Βαριετὲ παρουσιάζουν τὴν εἰκόνα τὴν ὁποίαν παρουσίασαν κ' οἱ θεαταὶ τοῦ ὁμωνύμου Παρισινοῦ θεάτρου κατὰ τὴν πρώτην ὁλόγυμνη ἐμφάνισι τῆς Νανᾶς.

Ἡ σκηνὴ, ἐννοεῖται, μπιζάρεται. Ἡ πρίμα βγαίνει ἔξω, ἀλλὰ διευθύνεται καὶ πάλιν πρὸς τὴν ἰδίαν πλευρὰν τοῦ θεάτρου, τὴν ἀριστερὰν, γιὰ νὰ ξαναπαίξῃ τὴν σκηνήν.

— Ἀπὸ 'δῶ! Ἀπὸ 'δῶ! φωνάζουν οἱ τῆς δεξιᾶς. Γιὰ νὰ 'δοῦμε καὶ 'μεῖς!

Τοῦ κάκου ὅμως. Οἱ ὀρυγμοί τους δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν, διότι στὴν ἀριστερὰν πτέρυγα κάθεται τὸ γεροντοπαλλήκαρο, ὁ ἐραστής της, ὁ ὁποῖος ἔχει ὅλα τὰ δικαιώματα νὰ πολαμβάνῃ τὰ κρυμμένα θέλγητρά της, ἀφοῦ τοῦ ἀνήκουν, ὅπως τοῦ ἀνήκουν καὶ τὰ φουστάνια της.

ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΩΤΑΤΟΝ

κ' ἐξόχως διπλωματικὸν τὸ διάβημα τοῦ σεβαστοῦ ἀντεισαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου κ. Μανιάκη, τοῦ ἀποκαταστήσαντος διὰ τῆς πολυκρότου ἐπιστολῆς του, τὴν ὁποίαν ἀπέστειλε πρὸς τὸν ἐνταῦθα πρόξενον τῆς Περσίας, τὰς μεταξὺ τῶν δύο Κρατῶν, ἀπὸ αἰώνων διακοπείσας φιλικὰς σχέσεις.

Ὁ κ. Ἀντεισαγγελεὺς ὑπεκατέστησε τὴν Κυβέρνησιν εἰς αὐτὴν τὴν κρισιμωτάτην περίστασιν. Ἐθυσίασε δὲ εἰς τὸ διπλωματικὸν τάκτ καὶ αὐτὴν τὴν ἱστορικὴν ἀλήθειαν, ἀποδείξας τετραγωνικώτατα ὅτι οἱ Πέρσαι δὲν θὰ ὑφίσταντο τὴν φοβερὰν πανολεθρίαν, ἂν εἶχαν ὀλιγώτερον στρατὸν κ' ἕναν κ. Μανιάκην νὰ διευθύνῃ τὰς μετὰ τῶν Ἑλλήνων διπλωματικὰς διαπραγματεύσεις των.

ΟΙ ΚΙΝΕΖΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΚΑΤΕΡΓΑΡΙΑΣ

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΤΣΙΝ-ΤΣΟΝ

Διαμαρτύρομαι μ' ὅλην τὴν δύναμιν τοῦ στενοῦ μου θώρακος, κ. «Νουμᾶ», διὰ τοὺς δῶθεν συμπατριώτας μου οἱ ὁποῖοι καθὼς ἐδιάβασα ἰς ὅλας τ ὰς Ἀθηναϊκὰς ἐφημερίδας, ἦλθαν ἐδῶ ὡς ἀντιπρόσωποι τῶν ἐν Κίνᾳ μεγαλεμπόρων, χάριν τῆς Διεθνοῦς Ἐκθέσεως.

Μοῦ εἶπε κάποιος διαπρεπὴς φίλος μου, ὁ ὁποῖος ἔζησε πολλὰ χρόνια εἰς τὴν Εὐρώπη, ὅτι τοὺς Κινέζους αὐτοὺς, τοὺς ἴδιους, τοὺς εἶδε κ' εἰς ἄλλας Ἐκθέσεις, κ' εἰς ἄλλα Εὐρωπαϊκὰ πανηγύρια, καὶ μοῦ ἀπεκάλυψε ὅτι ἀνήκουν εἰς κάποιον ἐργολάβον ὁ ὁποῖος τοὺς ἐνοικιάζει εἰς διαφόρους ἐπιχειρηματίας διὰ νὰ τοὺς παρουσιάζουν, ἄλλοτε ὡς ἀπεσταλμένους ἐμπόρων, ἄλλοτε ὡς Μπόξερς, ἄλλοτε ὡς διπλωμάτας καὶ ἄλλοτε ὡς καλλιτέχνας καὶ περιηγητάς.

Αἱ πληροφορίαι τοῦ διαπρεποῦς φίλου μου εἶνε δυστυχῶς ἀνακριβέστατα. Οἱ Κινέζοι τῆς Διεθνοῦς δὲν εἶνε καθόλου Κινέζοι. Εἶνε Ἀθηναῖοι εἰς τοὺς ὁποίους ἐφόρεσαν ἀπὸ μίαν μάσκα Κινέζικη (δυὸ τρεῖς ἀπὸ τὶς μάσκες αὐτὲς τὶς εἶδα κρεμασμένες πρὸ ἡμερῶν στὶς βιτρίνες τοῦ κ. Γεωργιάδου), καὶ τοὺς ἐξαπέλυσαν στοὺς Ἀθηναϊκοὺς δρόμους, διὰ νὰ ποζάρουν ὡς ἀντιπρόσωποι τοῦ Οὐρανίου Κράτους. Ἡ γλῶσσα δὲ ποῦ ὁμιλοῦν, ὅταν πιέζονται νὰ ὁμιλήσουν, εἶνε ἡ Κινέζικη γλῶσσα τοῦ «Ἀρχοντοχωριάτη» τοῦ Μολιέρου.

Ἔμαθα ἀκόμη καὶ κάτι ἄλλο, τὸ ὁποῖον σπεύδω νὰ σᾶς μεταδώσω. Τοὺς Κινέζους τῆς σήμερον, θὰ τοὺς ἴδητε αὔριον Ἰαπωνέζους (ὁ κ. Γεωργιάδης ἔχει κ' Ἰαπωνέζικες μάσκες) καὶ μεθαύριον Σουδανοὺς, πρὸς δόξαν τῆς Διεθνοῦς Ἐκθέσεως καὶ τῆς Ἀθηναϊκῆς εὐπιστίας.

Αὐτὰ σᾶς τὰ γράφω χάριν τῆς δικαιοσύνης καὶ διὰ νὰ παύσῃ νὰ διασύρεται πλέον ἡ ὑπόληψις τῶν ὁμοφύλων μου.

Μεθ' ὑπολήψεως

Τσὶν-Τσόν

Ὁ μόνος Κινέζος ποῦ εὑρίσκεται εἰς τὰς Ἀθήνας

Υ. Γ. Φοβοῦμαι μήπως μεταξὺ τῶν ὑπαλλή-

πλέκει τὴς ἀρχαίας γλώσσας ἐγκώμιο σὲ δώδεκα σελίδες γεμάτες ἀπὸ ἀρχαίες λέξες, παραβολὲς, μεταφορὲς, εἰκόνες καὶ ἀνοησίες. «Ὁ Ἕλλην δὲν λαρυγγίζει δι' ἐπισωρεύσεως πολλῶν συμφώνων καὶ οἱονεὶ βρυχᾶται, ὡς οἱ γείτονες τοῦ βορείου πόλου». Πῶς σὰς φαίνονται αὐτά; πῶς σὰς φαίνεται ὁ βρυχηθμὸς τῶν γειτόνων τοῦ βορείου πόλου; Ἐγὼ τουλάχιστον ὁλογῶ ὅτι ὡς τὰ τώρα ἕναν ἄνθρωπο ἔχω ἀκούσει νὰ βρυχᾶται καὶ νὰ μυκᾶται, τὸν κ. Μιστριώτη ὅταν βγάζει «ῥητορικὰ λόγια». «Ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα ἔχει τηλικοῦτον φῶς, ἡλίκον οἱ Ἕλληνικοὶ ἀστέρες» Γλῶσσα... φῶς... ἀστέρες (!!!) τί πᾶ νὰ ποῦν αὐτά; Ἢ μήπως εἶναι γραμμένα γιὰ νὰ ἐπικυρώσουν τὸ ὅτι «ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα ἔχει τηλικαύτην διαύγειαν ἡλίκην ὁ αἰθὴρ τοῦ Ἑλληνικοῦ οὐρανοῦ». Ὅλα ὅμως αὐτὰ ἄλλος τὰ γράφει γιὰ ν' ἀποδείξῃ πειραματικὰ ὅτι «ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα ἔχε τοσαῦτα κοσμήματα ὅσους κρόκους καὶ νασκίσσους κηπεύει ὁ Κηφισός». Κ' ἐξάπαντος οἱ τρεῖς αὐτὲς φράσες θὰ εἶναι γραμμένες γιὰ νὰ δειχτεῖ ὁλοφάνερα ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα διακρίνεται διὰ τὸ καλὸν καὶ ἡδύ, τὸ πλαστικὸν καὶ στρογγύλον, τὸ ὑγρὸν (διατί ὄχι καὶ ἀέριον) καὶ εὔκαμπτον τὸ εὔγλωττον καὶ μελιχρὸν» (!!!) καὶ ὅτι ὁ ἀστεῖος νεώτερος Ἕλλην διακρίνεται διὰ τὴν ἐπιπολαιότητα, τὴν κενότητα, τὴν μωρίαν, διὰ τὴν τῶν τῆς Ἀρχαίας λέξεων ἀγάπην, καὶ τὸν τῶν τῶν Ἀρχαίων τύπων ἔρωτα. Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος αὐτοῦ τοῦ ἐγκωμίου μὲ τὸν ἴδιο σκοπὸ καὶ τὶς ἴδιες παραφωνίες μὰς τραγουδᾶει ὁ διαπρεπὴς καθηγητὴς τὴν ὀμορφιὰ τῆς γλώσσας τῆς ἀρχαίας. Καθηγητὴς τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων στὸ Πανεπιστήμιο ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ «δεινοθηρίου» καὶ τοῦ «ἐλέφα τοῦ πρωτόγονου» δὲν μπόρεσε ἀκόμα νὰ καταλάβει ὅτι ὅλ' αὐτὰ ποῦ ἀραδιάζει δὲν εἶναι ἀρετὲς τῆς ἀρχαίας γραμματικῆς καὶ τοῦ λεξικοῦ τοῦ ἀρχαίου. ἀλλὰ τῶν συγγραφέων ποῦ γράψανε στὴν ἀρχαία, καὶ ὅτι ἂν ἕνας νέος Πλάτων ἢ Εὐριπίδης γράφανε στὴν τωρινή μας γλώσσα, ὕστερα ἀπὸ δυόμισυ χιλιάδες χρόνια κανένας νέος Μιστριώτης τὶς ἴδιες εὐκαμψίες καὶ στρογγυλότητες θὰ βρισκε στὴ γλώσσα σὴ σημερινή. Θέλετε καὶ μιὰν ἀπόδειξη πειραματικὴ τὲ ὅσα λέγω; Νὰ, τὰ ἴδια τὰ «ῥητορικὰ λόγια» τοῦ διαπρεποῦς καθηγητοῦ. Ἀντίθεσις ζωντανὴ στὶς ὑγρότητες καὶ μελιχρότητες καὶ τὶς ἄλλες Μιστριώτικες ὀμορφιὲς τῆς ἀρχαίας. Αὐτοῦ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος θὰ καμαρώσετε τὰ «πολυτελέσι σισύρκις» (σισισι) (σελ. 26), τὰ ἐγκεκορδυλημένοι (σελ. 26), τὰ στωμυλιοσυλλεκτάδκι (σελ. 23), τὰ ῥακιοσυρραπεάδκι, τὰ «αὕτη ἡ εἰς τηλικοῦτον» (ιιι) (σελ. 7), τὰ «δὲν ἦτο ἀεὶ ἐ ιαία (ιαιι, ιεα) (σελ. 7), τὰ «ἢ οἷα ἦτο» (ιιια) (σελ. 139), τὰ «ἦσαν βάρβαροι ἢ εἶχον» (ιιι) (σελ. 358), τὰ «οἵ' αἱ ἱέρειαι εἶναι» (ουειε, ιει) (σελ. 158).—Τὸ νόστιμο εἶναι ποῦ στὴ σελ. 5 λέει ὅτι ἡ Ἑλλ. γλῶσσα δὲν εἶναι μεστὴ φωνηέντων ὡς ἡ τῶν μεσημβρινῶν, ἀλλὰ ταῦτα μίγνυνται μετὰ τῶν συμφώνων ἐν συμμετρίᾳ—καὶ ἄλλα τέτοια τέρατα «καταπλήσσοντα τὴν ἀκοὴν τοῦ ἀκροατοῦ ὡς ἡ ὠδὴ τῆς εὐστόμου ἀηδόνος τὰ ὦτα τοῦ μουσοχαρούς» (σελ. 3). Αὐτοῦ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος θὰ θαυμάσετε τὴν ξηρότητα καὶ τὴ στεγνότητα κατ' ἀντίθεση «τοῦ ὑγροῦ τῆς Ἑλληνικῆς». «Ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα ἔχει τοσαύτην εὐκαμψίαν ὅσην ὁ Ἀπόλλων τοῦ Μπελβεδέρη» λέει ὁ διαπρεπὴς (σελ. 4). Καὶ ἡ γλῶσσα τῶν «ῥητορικῶν λόγων» ἔχει τόσην δυσκαμψίαν ὅσην ὁ Ἀπόλλων τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου.

«Ἀλλ' ὡς ἡ ἀηδὼν δουλωθεῖσα λυπεῖται καὶ λυπουμένη δὲν ᾄδει, οὕτω καὶ τὸ Ἑλληνικὸν Γένος διὰ τὴν δουλοσύνην ἐπαύσατο φθεγγόμενον τὴν γλῶσσαν τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῖς στεναγμοῖς αὐτοῦ προστεθέτεν ὀλίγας ἠχρωτηριασμένας φράσεις δηλούσας τὰς περιπετείας αὐτοῦ» (σελ. 14). Σώσον Κύριε . τοὺ διαπρεποῦς τὰς φρένας. Τ' εἶν' αὐτά; εἶναι παραβολή; εἶναι εἰκόνα; εἶναι ῥητορικὰ λόγια; ὄχι, εἶναι διαπρεπεῖς κουτεμάρες. Αὐτὴ εἶναι ἡ «λεπτυντικὴ» τῆς διανοίας μὲ τὰ συγγράμματα τοῦ Ἀριστοτέλη (σελ. 386) καὶ ἡ «ὀξύνοια» ποῦ φέρνουν τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα (σελ. 18) Φαντάζεστε τί περίεργο θὰ εἴτανε νὰ βλέπει κανεὶς ἕναν ὁλόκληρο λαὸ νὰ στενάζει ἀπὸ τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ καὶ «τοὺς στεναγμοὺς αὐτοῦ νὰ προσθέτει ὀλίγας ἠχρωτηριασμένας φράσεις κ.τ.λ.»;

ΣΠΥΡΟΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ (ἀκολουθεῖ

λων τῆς Διεθνοῦς οἱ ὁποῖοι ἐφόρεσαν τὴν Κινέζικη μάσκα, εἶνε καὶ ὁ κ. Σκουλὲς, ἂν καὶ κατὰ τὴν πεποίθησίν μου ὁ ἀξιότιμος φίλος μου θἀποδοκιμάζῃ ἐνδομύχως τοὺς διευθύνοντας τὴν ἐπιχείρησιν τοῦ Ζάππειου, ὡς ἐκμεταλλευομένους τὰς περὶ ψωμισμοῦ, διὰ τῆς τεμπελιᾶς καὶ τῆς ἐπαιτείας, θεμελιώδεις ἀρχάς του.

Ὁ ἴδιος

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΤΟ ΠΕΔΙΟΝ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΥ

Φίλε μου

Ξώλαμπρα εἶχα πάει στὴν Ἐλευσῖνα, στὸ πανηγύρι. Ἤτανε πολλοὶ ἀπ' ὅλου πηγαιμένοι. Ἤτανε κ' ἕνας καπετάνιος μαζῆ μὲ τὸ παιδάκι του.

Μιὰ στιγμὴ, μέσα στὴν κόσμο, ὁ καπετάνιος ἐρώτησε τὸ παιδί του φωναχτὰ, γιὰ νὰ τἀκούσουν καὶ οἱ ἄλλοι, δεικνύοντας σ' αὐτὸ μὲ τὸ δάχτυλο, τὸ Θριάσιον πεδίον:

— Γεῶργο, πῶς τὸ λέγουν τὸ πεδίον αὐτό;

— Δὲν τὸ ξέρω τὄνομά του, πατέρα μου!.. Δὲν τὸ ρώτησα .. ἀποκρίθηκε ὁ Γεῶργος νομίζοντας πῶς ὁ πατέρας του τὸ ρωτᾶει γιὰ τὸ χωριατόπαιδο ποῦ καθότανε στὸ πλάι του.

— Δὲν σ' ἐρωτῶ γιὰ τὸ παιδί! παρατηρεῖ ντροπιασμένος ὁ καπετάνιος, ἐνῶ οἱ ἄλλοι οἱ γύρω του, γελοῦσαν Σ' ἐρωτῶ γιὰ τὸ π ε δ ί ο ν αὐτό, νὰ γιὰ τὸ Θριάσιον πεδίον!

— Ἄ, γιὰ τὸ Θριάσιον;

Τί θἄχανε ὁ εὐλογημένος ἂν τὸ π ε δ ί ο ν τὸ ἔλεγε κ ἀ μ π ο ; Μήτως θὰ μίκραινε; Ἢ μήπως θἄχανε τὸ νεό του ποῦ δὲν κατώρθωσε νἀνακαλύψῃ ἀκόμη σ' αὐτὸ ὁ κ. Σοῦτσος;

Ἂν οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγαν καὶ τὸ παιδί καὶ τὸν κάμπο τ ο π α ι δ ί ο ν καὶ π ε δ ί ο ν θἄχαν κἄποιο λόγο, ἀφοῦ μάλιστα ἡ ποσότητα τῶν ἀρχαίων δὲν μᾶς εἶνε γνωστὴ καὶ συνεπῶς δὲν εἴμαστε βέβαιοι ἂν καὶ τὸ ε καὶ τὸ αι τὸ ἐπρόφερον ἴδια.

Ὁ καπετάνιος ὅμως, καὶ ὅλ' οἱ δασκάλοι καὶ οἱ καπετάνιοι τῆς Ρωμηοσύνης, ποιὸν λόγον ἔχουν νὰ γίνονται κωμικοί;

Πανηγυριώτης

Ο ΚΙΠΛΙΓΚ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Φίλτατε «Νουμᾶ»

Εἶχα ὅλην τὴν καλὴν διάθεσιν νὰ παραδεχθῶ ἐκεῖνα ποῦ ἔγραφεν ἡ προχθεσινὴ «Ἑστία» ὅτι ὁ κ. Σουρῆς εἶνε ὁ Ράντυαρντ Κίπλιγκ τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος, μ' ἄλλους λόγους ὁ Ἐθνικός μας ποιητής. Δυστυχῶς ὅμως ἡ ἴδια ἡ «Ἑστία» μοῦ ἐχάλασε ὅλην ὑτὴν τὴν καλὴν διάθεσιν, ἀφοῦ ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴν ρεκλάμα της ἀνεδημοσίευσε τοὺς πρὸς τὸν Διάκον στίχους τοῦ «Ρωμηοῦ» οἱ ὁποῖοι κάθε ἄλλο ἀποδεικνύουν παρὰ αὐτὰ ποῦ λέει, ἀφοῦ εἶνε περισσότερον Σουρωτοειδεῖς καὶ ὀλιγώτερον Κιπλιγκοειδεῖς.

Γιατί μᾶς χαλοῦνε οἱ εὐλογημένοι τὸν μοναδικὸ Σουρῆ μας μὲ τὸ νὰ θέλουν νὰ μᾶς τὸν παραστήσουν ὅ,τι δὲν εἶνε, νομίζοντες πῶς ὅ,τι εἶνε, δὲν εἶνε τίποτε; Φαντάζονται ὅτι τὸ Ζαλόγγο τὰ γάργαρά νερὰ καὶ ἡ Ἀλαμάνα, ὅταν μπαίνουν μόνον καὶ μόνον γιατί ταιριάζουν εὔμορφα στὴν ρίμα, εἶνε ἀρκετὰ νὰ δώσουν πατέντα Ἐθνικοῦ ποιητοῦ;

Ἂν μοῦ ἐπέτρεπε ἡ ἄλλως τε τόσον σεμνὴ καὶ τόσον μετρημένη εἰς τὰς κρίσεις της—ὅταν δὲν πρόκειται, ἐννοεῖται, περὶ φιλολογικῶν ντεραβερίων—«Ἑστία» θὰ τὴν ἐσυμβούλευα νὰ μὴ παρουσιάζῃ ἄλλοτε καὶ δοκουμέντα ὁσάκις πατεντάρῃ κανέναν, εἴτε ποιητὴν, εἴτε πεζολόγιον, εἴτε θεατρολόγιον, ἀλλὰ νὰ τὸν πατεντάρῃ ξηρά.

Κανένας τότε δὲν θὰ ἠμπορῇ νὰ ἐξελέγχῃ τὶς πατέντες της.

Ἰδικός σου

Π. Φωσοιλόπουλος

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

— κ. Ἀντιδιεθνῆ. Κακοηθέστατον. Οἱ διευθύνοντες τὴν Δ ι ε θ ν ῆ κ α τ ε ρ γ α ρ ι ὰ ἡ ὁποία κατέλαβε τὸ Ζάππειον ὑπὸ τὸν τίτλον τῆς «Διεθνοῦς ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ Ἐκθέσεως Ἀθηνῶν» διαδίδουν ὅτι κάθε Ἀθηναϊκὴ ἐφημερὶς ἐζήτησε ἀπ' αὐτοὺς 800 δραχμὲς γιὰ νὰ τοὺς ὑποστηρίξῃ, κ' ἐπειδὴ αὐτοὶ δ ὲ ν ἐ δ ὲ χ θ η σ α ν ἄρχισαν κ' οἱ ἐφημερίδες νὰ τὴν πολεμοῦν. Τίποτε τέτοιο δὸν ἔγεινε. Κι ἂν ἐγινότανε ὅμως δὲν θὰ ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ κατηγορήσῃ τὶς ἐφημερίδες, ἀφοῦ θὰ ἐζητοῦσαν νὰ πληρωθοῦν γιὰ τὴν ρεκλάμα, ὅπως πληρώνονται ἀπὸ ὅλους τοὺς ἐμπόρους τῶν Ἀθηνῶν, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν τὴν ἀπαίτησιν νὰ ρεκλαμάρωνται δωρεὰν οἱ βυτρίνες τους ὡς διεθνεῖς ἐκθέσεις — κ Ἀλ. Γ ε ρ. Ὁ κ Ν. Ἐπ. κι' ἂν ἔφυγε, μᾶς ἄρητε ὅμως ἐδῶ τοὺς διαδόχους του, εἰς τὰ δημοσιογραφικὰ ἰδίως χρονογραφήματα. Δὲν τοὺς ἀπολαμβάνετε κάθε μέρα; Ὁ κ ί τ ρ ι ν ο ς κ ί ν δ υ ν ο ς ἰδίως, τὸν ὁποῖον τόσο ἐθαυμάσατε, δὲν εἴδατε πῶς εἶχε ἀντληθῇ ἀπὸ τὰς ἰδίας πανσόφους πηγὰς, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἀντλοῦσε καὶ ὁ μ α ί τ ο τὴν σοφία του;

— κ. Ε. Ν ι κ ο λ. Δὲν ἔχετε ἀπολύτως δίκαιον. Ἡ ὡραιοτάτη μετάφρασις τοῦ «Πάτερ Ἡμῶν» τοῦ Δάντε ποῦ ἐδημοσιεύσαμε στὸ περασμένο φύλλο, εἶνε σχεδὸν κ α τ ὰ λ έ ξ ι ν μετάφρασις. Ὁ ἀγαπητὸς συνεργάτης μας κ. Περγιαλίτης δὲν μετέβαλε, καθὼς γράφετε, «ἀδίκως καὶ παραλόγως, ἀφοῦ δὲν τὸν ἐδίσμευε ἡ ὁμοιοκαταληξία» τὸν ἐ π ι ο ύ σ ι ο ν ἄ ρ τ ο ν εἰς ἐ π ι ο ύ σ ι ο ν μ ά ν ν α. Ὁρίστε καὶ ὁ στίχος τοῦ Δάντε, γιὰ νὰ πεισθῆτε:

«Da oggi a noi la cotidianna m a n n a»

— κ. Δ η μ ό τ η ν. Τί ἔκανε κι' αὐτός; Εἶπεν ἕνας ἀπὸ τοὺς προκατόχους τοῦ κ. Μερκούρη, κ α υ τ η ρ ι ά ζ ω ν εἰς ὄμιλον ἐκλογέων, τὴν ἀρετήν του. Καὶ ὁ κ. Δήμαρχός μας, σὰν τἄκουσε, τοῦ σιμώνει: "Ἔκανε ἀπόπατο στὴν Δημαρχία, ἐνῶ ἡ ἀρετή σου εἶχες κάνει τὴν Δημαρχία ἀπόπατο!» Καὶ πραγματικῶς, τόσοι Δήμαρχοι ἐπέρασαν, καὶ κανεὶς δὲν ἐτόλμησε νὰ κάνῃ κ' ἕνα ἀπόπατο στὴν Δημαρχία.

— κ. Κ ώ σ τ α κ. Σπάρτην. Θὰ δημοσιευθῇ· εὐχαριστοῦμεν.—κ. Ι. Σ τ α μ ν. Ὅτα μᾶς γράφετε, τί ὡραῖα ποῦ ἠμποροῦσαν νὰ 'μποῦν σ' ἕνα ἄρθρο Νὰ τὸ περιμένουμε;

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

— Ἐβγῆκε τὸ 2ὸν τεῦχος (Μαΐου) τοῦ λαμπροῦ εἰκονογραφημένου περιοδικοῦ μας, ἡ «Πινακοθήκη». Περιεχόμενά του: Ἀννίνου α ἰ σ θ ή σ ε ι ς τ ῆ ς Τ έ χ ν η ς, Ἠλιοπούλου Ψ υ χ ῆ ς ὁ π τ α σ ί α, Ὀστιανοῦ ἄσμα (Μεταφρ. Ἐίρ. Ζαβιτζάνου Δενδρινοῦ), Σ Μαρτζώκη ποίημα, Νέη Ἀ θ ῆ ν α ι, Ε. Ἀσωπίου ἡ τ ῶ ν γ ρ α μ μ ά τ ω ν α ἴ γ λ η κτλ Τὸ τεῦχος αὐτὸ εἶνε γεμᾶτο ἀπὸ εἰκόνες ἐκλεκτὲς καὶ ἀπὸ μίαν διαλιδη τοῦ Perraul «ἡ μικρὰ ἐπαῖτις» τὴν ὁποίαν ἡ «Πινακοθήκη» δίδει δωρεὰν στοὺς προπληρώσαντας συνδρομητάς.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐξαντληθέντος τοῦ φύλλου μετοχομεριδίων τῶν ἀνωνύμων μετοχῶν τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, προσκαλοῦνται οἱ κάτοχοι αὐτῶν ἵνα ἀπὸ τῆς 1 Μαΐου ἐ. ἔ. ζητήσωσι καὶ λάβωσι νέον φύλλον περιλαμβάνον τὰ ἀπὸ τῆς Α' ἐξαμηνίας 1903 μέχρι τῆς Β' ἐξαμηνίας 1912 μετοχομερίδια ἐπὶ ἀποδόσει τοῦ στελεχους τοῦ ἐξαντληθέντος φύλλου μετοχομεριδίων καὶ ἐπὶ προσαγωγῇ τοῦ τίτλου τῆς μετοχῆς.

Τὰ νέα φύλλα μετοχομεριδίων οἱ κάτοχοι ἀνωνύμων μετοχῶν δύνανται νὰ ζητήσωσι:

Ἐν Ἀθήναις παρὰ τῷ κεντρικῷ καταστήματι (Ταμεῖον τίτλων ἀριθ θορίβου 36 37). Ἐν τῇ λοιπῇ Ἑλλάδι παρὰ τοῖς ὑποκαταστήμασι τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης καὶ Ἰονικῆς,

Ἐν Λονδίνῳ παρὰ τοῖς κ. κ. N. M. Rothschild J. Fild.

Ἐν Βιέννῃ παρὰ τῇ Vener Bank Verein.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει παρὰ τῷ κ. Σ. Α. Ζαρίφη

Ἐν Βουκορεστίῳ παρὰ τῷ κ N. Χρυσοβελώνη,

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ (Αἰγύπτου) παρὰ τῇ Banque Imp. Ottomane.

Ἐν Τεργέστῃ παρὰ τῇ Succursale de la Societé J.ER. puv Autrichienne de Credit pour le commerce et l'industrie,

Ἐν Κρήτῃ παρὰ τοῖς καταστήμασι Τραπέζης Κρήτης.

Οἱ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ κάτοχοι ἀνωνύμων μετοχῶν δύνανται ἐπίσης ν' ἀποτείνωσι πρὸς τὰ καταστήματα δι' ὧν συνήθως λαμβάνουσι τὸ μέρισμα.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 24 Ἀπριλίου 1903.

Ὁ Δ ι ο ι κ η τ ὴ ς
Σ. ΣΤΡΕΙΤ

ΑΓΓΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ (2)

Η. G. WELLS

Η ΘΛΙΒΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΕΝΟΣ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΥ ΚΡΙΤΙΚΟΥ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ Ν. ΠΟΡΙΩΤΗ

Γίνονται αὐτὰ ἐπὶ τέλους διὰ τοὺς θαμῶνας ὡς ἁπλῆ γλῶσσα κωμαλάλων, τὴν ὁποίαν διαβάζουν εὐχερῶς καθ' ἓν χρόνον ἀκούουν τὸν διάλογον. Ἀλλὰ ὅλα αὐτὰ ἦσαν νέα πράγματα δι' ἐμέ.

Τὸ παριστανόμενον ἔργον ἀτεκμήριστο τύγχρονος κωμῳδία, πρόσωπα ὑπεστίθεντο πῶς εἶναι Ἄγγλοι καὶ ἦσαν ντυμένοι σὰν Ἀμερικανοὶ πλουτοκράται τῆς συγχρόνου ἐποχῆς, ἐγὼ δὲ περιέπεσα εἰς τὸ φυσικὸν σφάλμα νὰ ὑποθέσω ὅτι ἡ ἠθοποιοὶ ἐπροσπαθοῦσαν νὰ παραστήσουν ἀνθρώπινα ὄντα. Ἐπεσκόπησα τὴν πρώτην ἐκείνην παράστασίν μου μὲ ἓν εἶδος ἀπορίας, ἀνεκάλυψα—ὅπως κάμουν ὅλοι οἱ νεόφυτοι δραματικοὶ κριτικοὶ—ὅτι εἰς ἐμὲ ἐναπέκειτο ν' ἀναμορφώσω τὴν δραματικὴν τέχνην, καὶ ἀφοῦ κατάπια τὸ δεῖπνόν μου μετὰ συγκινήσεως, ἐπῆγα εἰς τὸ γραφεῖον νὰ γράψω μίαν στήλην, παρδαλὴν ἀπὸ μικροὺς παραγράφους (αὐτὸ εἶνε τὸ φόρτε μου— καὶ γεμίζει εὔκολα ἔτσι ἡ στήλη! καὶ πορφυρᾶν ἐξ ἀγανακτήσεως Ὁ Μπάρναμπης ἔμεινε κατεκθουσιασμένος.

Ἀλλὰ δὲν ἠμπόρεσα νὰ κοιμηθῶ ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Ὠνειρευόμουν ἠθοποιοὺς—ἠθοποιοὺς μὲ μάτια γουρλωμένα, ἠθοποιοὺς τύπτοντας τὰ στέρνα των, ἠθοποιοὺς ἐκπεταννύοντας τὰς παλάμας μὲ διεστῶτας τοὺς δακτύλους, ἠθοποιοὺς πικρῶς χαμογελῶντας, σαρδονίως καχχάζοντας, ἀπελπιστικῶς πίπτοντας, ἡλιθίως ἀποθνήσκοντας. Ἐσηκώθηκα κατὰ τὰς ἕνδεκα μὲ ἐλαφρὸν κεφαλόπονον, ἐδιάβασα τὸ ἄρθρον μου εἰς τὸν «Πύρινον Σταυρόν», ἐπρογευμάτισα καὶ ἐξαναπῆγα στὸ δωμάτιόν μου διὰ νὰ ξυρισθῶ ("Ἔτσι συνεθίζω νὰ κάμνω).

Τότε κάτι τὸ ἀλλόκοτον συνέβη Δὲν εὕρισκα τὸ ξυράφι μου. "Ἐξαφνα μοῦ ἦλθε στὸ νοῦ ὅτι δὲν τὸ εἶχα βγάλει ἀπὸ τὴν βαλίτζα μου τὴν προτεραίαν.

— "Ἄ! εἶπα, ἐνῶ εὑρισκόμουν ἐμπρὸς στὸν καθρέφτη. Καὶ κατόπιν: — "Ἄ! ναί!

Ἐντελῶς χωρὶς νὰ τὸ θέλω, καθ' ἣν στιγμὴν ἐσκέφθην τὴν βαλίτσα μου, ἄπλωσα τὸ ἀριστερό μου χέρι (μὲ τοὺς δακτύλους τελείως διεστῶτας) καὶ ἔδραξα τὸ διάφραγμά μου μὲ τὸ δεξί μου χέρι.

"Ἔχω πάντοτε πλήρη συναίσθησιν τῶν πράξεών μου. Ἡ χειρονομία αὐτὴ μὲ ἐξέπληξε ὡς ἐντελῶς νέα δι' ἐμέ. Τὴν ἐπανέλαβα, πρὸς ἰδίαν μου τέρψιν. «Παράξενο!»— Εἶπα. Κατόπιν (μᾶλλον ἀμηχανῶν) ἔστρεψα πρὸς τὴν βαλίτζαν.

Ἀφοῦ ἐξυρίσθην, ὁ νοῦς μου ἐστράφη πάλιν πρὸς τὴν παράστασιν ποῦ εἶχα ἰδῆ, καὶ διεσκέδασα ἐμπρὸς εἰς τὸν καθρέφτην μου μιμούμενος τὰς πλέον ὑπερβολικὰς χειρονομίας τοῦ ἠθοποιοῦ Ἰζαρεσαΐ.

— Ἀληθινά, μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς πῶς εἶνε ἀρρώστια, ἡ Σκηνικῖτις!— εἶπα.

(Μέσα στὰ ἀστεῖα ὑπάρχουν πολλαὶ ἀλήθειαι.) Κατόπιν, ἂν ἐνθυμοῦμαι καλά, ἐπῆγα νὰ ἰδῶ τὸν Οὐέμπλη καὶ ἀκολούθως συνηντήθην μὲ τὴν Δέλιαν εἰς τὸ Βρετανικὸν Μουσεῖον. Ἐμιλήσαμε διὰ τὰ σχέδια τοῦ γάμου μας, ὑπὸ τὴν λάμψιν τοῦ νέου διορισμοῦ μου.

Ἀλλ' αὐτὸς ὁ διορισμὸς ἦτον ἡ ἀρχὴ τῆς καταπτώσεώς μου. Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἔγεινα κατ' ἀνάγκην τακτικὸς θαμὼν τῶν θεάτρων, καὶ σχεδὸν ἀνεπαισθήτως ἤρχισα νὰ μεταβάλλωμαι Μετὰ τὴν χειρονομίαν μου διὰ τὸ ξυράφι, ἔπιασα τὸν ἑαυτόν μου ποῦ ἔκαμα μίαν ἀνεκλάλητον ὑπόκλισιν ὅταν συνήντησα τὴν Δέλιαν, καὶ ὅτι ἔκλινα τὴν κεφαλὴν κατὰ τὸν ἀρχαϊκὸν καὶ αὐλικοπρεπῆ τρόπον ἐπὶ τῆς χειρός της. Μόλις τὸ ἀντελήφθην, ἐτεντώθην καλὰ καὶ μ' ἔπιασε μεγάλη στενοχωρία. Ἐνθυμοῦμαι πῶς ἡ Δέλια μ' ἐκύτταζε περιέργως. "Ἔπειτα εἰς τὸ γραφεῖον, ἀνεκάλυψα πῶς ἔκαμνα «νευρικὴν ἐργασίαν», μὲ τὰ δάχτυλα στὰ δόντια μου ἐπάνω, καὶ ὅταν ὁ Μπάρναμπης μοῦ ἀπηύθυνε μίαν ἐρώτησιν δὲν ἠμπόρεσα νὰ τοῦ ἀπαντήσω πολὺ καλά. (ἀκολουθεῖ)